

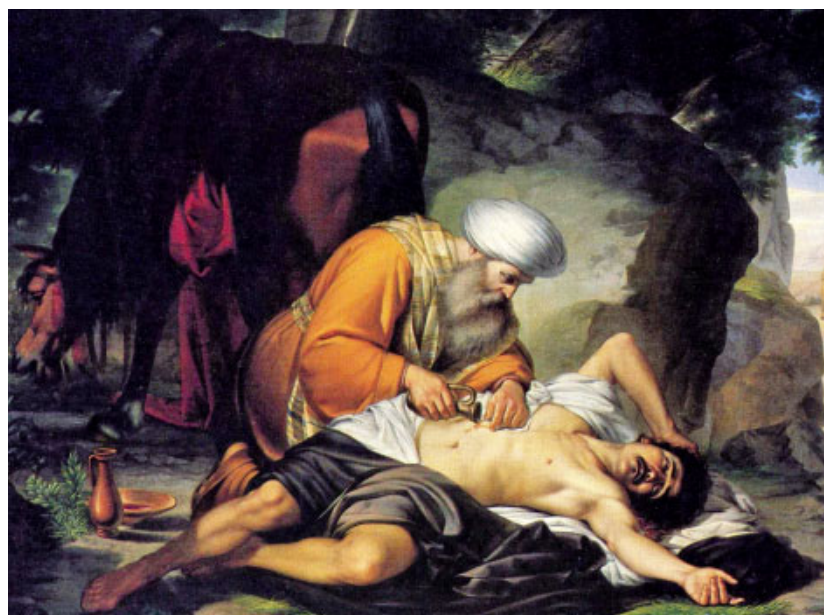

PROP DE VOSALTRES

Paràboles de la Misericòrdia (i IV): El bon samarità (Lc 10,25-37) i el pobre Llätzer (Lc 16,19-31)

La paràbola del Pare misericordiós acabava amb unes paraules dirigides al fill major que contenen l'ensenyament que Jesús volia transmetre als que criticaven el seu mode d'actuar: qui no és capaç d'alegrar-se per la tornada del germà que s'havia perdut és perquè no ha conegut el cor del Pare. En l'evangeli de Lluç trobem dues paràboles que contenen un altre ensenyament: qui no es compadeix del germà necessitat tampoc ha conegut Déu. Com totes les paràboles de la misericòrdia, també aquestes presenten situacions amb contrastos molt accentuats, lo qual ajuda a entendre fàcilment el missatge que el Senyor vol transmetre.

La paràbola del bon samarità és la resposta a les preguntes que un mestre de la llei li formula a Jesús «per a posar-lo a prova» (Lc 10,25). La primera cosa que sorprèn és que Jesús, que en un primer moment és «examinat» pel mestre de la llei, acaba convertint-se en l'examinador. L'escriba té una inquietud. Es pregunta pel que ha de fer per heretar la vida eterna. Mostra conèixer l'essencial de la llei. Però la seua mentalitat legalista aflora prompte: «I qui són els altres que haig d'estimar?» (Lc 12,29). Vol saber exactament a qui

està obligat a estimar. Era una qüestió disputada entre les escoles teològiques en temps de Jesús.

Per respondre a aquesta qüestió, Jesús narra la paràbola del bon samarità. Ací apareix el gran contrast. Aquells que es dedicaven al culte, al veure el moribund eviten trobar-se amb ell. És un samarità (amb els que els jueus no es parlen) qui «se'n compadís» d'ell. Aquesta expressió és important. Enfront de la indiferència del sacerdot i del levita, la visió d'aquell home mig mort toca les

entranyes del samarità, fins al punt que es posa a actuar. Estem davant d'un exemple d'autèntica misericòrdia: en el samarità s'uneixen la compassió i l'acció. Tota la seua persona es bolca en aquell home mig mort.

El final ens resulta sorprenent. La pregunta decisiva no és la que fa el mestre de la llei a Jesús, sinó la que Jesús li dirigeix a ell i a tots nosaltres: «Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans dels

bandolers?» (Lc 10,36). I és que no es tracta de distingir als altres entre proïsmes i no proïsmes, sinó de fer-se proïsme del més necessitat. La pregunta teòrica de l'escriba ha estat transformada per Jesús en un interrogant dirigit al nostre cor.

La paràbola del pobre Llätzer és la resposta de Jesús a les burles dels fariseus, «que eren amics dels diners» (Lc 16,14), per les seues ensenyances sobre la impossibilitat de «servir Déu i el diner» (Lc 14,13). També en ella trobem contrastos: entre l'extrema riquesa i l'extrema pobresa; entre l'anonimat en què queda el ric i la identitat concreta del pobre (és l'únic personatge d'una paràbola a qui Jesús va posar nom. Sant Agustí afirma que açò es deu al fet que el seu nom estava inscrit en el llibre de la vida); entre el destí del pobre i la sort final del ric. La paràbola ens recorda l'escena del judici final de l'evangeli de Mateu (Mt 25) i ens adverteix que en la pràctica de la misericòrdia no estem davant d'una qüestió secundària en la vida cristiana i que açò està prou clar en la Paraula de Déu.

No oblidem que Déu ens parla en els pobres i necessitats.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Jesús és a popa

El mot *crisi* és un dels més recurrents des de fa una dècada. Algú va dir que de crisi n'hi ha hagut sempre i que aquesta va començar amb Adam i Eva a causa del seu capteniment.

Avui parlem de crisi global. El món se'ns presenta dramàticament convuls. Gràcies a la globalització de la informació, podem accedir de forma immediata a les notícies que ens ho

corroboren: fam, terrorisme, guerres, cursa d'armaments, drogues, ingovernabilitat, manca de feina, malalties, etc. I això vol dir, milers i milers de víctimes i molt de sofriment. Hi ha moments que aquesta realitat se'ns fa especialment present i punyent i tenim la percepció que aquest món nostre s'enfonsa.

Fa més de dos mil anys, al capvespre d'un dia, al llac de Galilea, hi ha

via Jesús i els deixebles en una barca. «Tot d'una es va aixecar un gran temporal de vent, i les onades es precipitaven dins la barca fins al punt que ja l'omplien. Jesús era a popa, dormint amb el cap sobre el coixí». Els deixebles el despertaren i ell digué a l'aigua: «Silenci! Calla!» i arribà una gran bonança.

En situacions de desconcert en que tot trontolla, en què ens sentim im-

potents, si mirem a la popa del nostre món hi trobarem Jesús dormint. Despertem-lo amb el nostre neguit, com els deixebles: «no et fa res que ens enfonsem?». No ens cansem de demanar i d'esperar que ell faci possible la bonança, malgrat que haguem d'escoltar-li el retret: «per què sou tan covards? Encara no teniu fe?» (Mc 4,35-41).

Concepció Huerta

PALABRAS DE VIDA

Parábolas de la Misericordia (y IV): El buen samaritano (Lc 10,25-37) y el pobre Lázaro (Lc 16,19-31)

La parábola del Padre misericordioso, terminaba con unas palabras dirigidas al hijo mayor que contienen la enseñanza que Jesús quería transmitir a quienes criticaban su modo de actuar: quien no es capaz de alegrarse por el regreso del hermano que se había perdido es porque no ha conocido el corazón del Padre. En el evangelio de Lucas encontramos dos parábolas que contienen otra enseñanza: quien no se compadece del hermano necesitado tampoco ha conocido a Dios. Como todas las parábolas de la misericordia, también estas presentan situaciones con contrastes muy acentuados, lo que ayuda a entender fácilmente el mensaje que el Señor quiere transmitir.

La parábola del buen samaritano es la respuesta a las preguntas que un maestro de la ley le formula a Jesús «para ponerlo a prueba» (Lc 10,25). Lo primero que sorprende es que Jesús, que en un primer momento es «examinado» por el maestro de la ley, acaba convirtiéndose en el examinador. El escriba tiene una inquietud. Se pregunta por lo que tiene que hacer para heredar la vida eterna. Muestra conocer lo esencial de la ley. Pero su mentalidad legalista aflora pronto: «¿Y quién es mi prójimo?» (Lc 12,29). Quiere saber exactamente a quién está obligado a amar. Era una cuestión disputada entre las escuelas teológicas en tiempos de Jesús.

Para responder a esta cuestión, Jesús narra la parábola del buen samaritano. Aquí aparece el gran contraste. Aquellos que se dedicaban al culto, al ver al moribundo evitan encontrarse con él. Es un samaritano (con quienes los judíos no se hablan) quien «se compadece» de él. Esta expresión es importante. Frente a la indiferencia del sacerdote y del levita, la visión de aquel hombre medio muerto toca las entrañas del samaritano, hasta el punto que se pone a actuar. Estamos ante un ejemplo de auténtica misericordia: en el samaritano se unen la compasión y la acción. Toda su persona se vuelca en aquel hombre medio muerto.

El final nos resulta sorprendente. La pregunta decisiva no es la que hace el maestro de la ley a Jesús, sino la que Jesús le dirige a él y a todos nosotros: «¿Cuál de estos tres te parece que ha sido prójimo del que cayó en manos de los bandidos?» (Lc 10,36). Y es que no se trata de distinguir a los otros entre prójimos y no prójimos, sino de hacerse prójimo del más necesitado. La pregunta teórica del escriba ha sido transformada por Jesús en un interrogante dirigido a nuestro corazón.

La parábola del pobre Lázaro es la respuesta de Jesús a las burlas de los fariseos, «que eran amigos del dinero» (Lc 16,14), por sus enseñanzas sobre la imposibilidad de «servir a Dios y al dinero» (Lc 14,13). También en ella encontramos contrastes: entre la extrema riqueza y la extrema pobreza; entre el anonimato en que queda el rico y la identidad concreta del pobre (es el único personaje de una parábola a quien Jesús puso nombre. San Agustín afirma que esto se debe a que su nombre estaba inscrito en el libro de la vida); entre el destino del pobre y la suerte final del rico. La parábola nos recuerda la escena del juicio final del evangelio de Mateo (Mt 25) y nos advierte que en la práctica de la misericordia no estamos ante una cuestión secundaria en la vida cristiana y que esto está suficientemente claro en la Palabra de Dios.

No olvidemos que Dios nos habla en los pobres y necesitados.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Festa de St. Enric d'Ossó i Cervelló

El dia 27 de gener, les germanes de la Companyia de Santa Teresa de Jesús van celebrar la festa del seu fundador, sant Enric d'Ossó i Cervelló, a la Casa Mare de Jesús (Tortosa). L'Eucaristia fou concelebrada per catorze preveres, presidits pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent.

Hi assistiren la Gna. Provincial, la superiora de la Comunitat de Jesús, les Gnes. de la Companyia de Sta. Teresa, els alumnes de Batxillerat del Col·legi Teresià de Tarragona, els alumnes d'ESO del Col·legi de Tortosa, acompanyats pels seus professors, membres de la Família Teresiana i altres fidels.

El Sr. Bisbe després de saludar els assistents, inicià l'homilia dient: «Us heu preguntat alguna

vegada per què els cristians celebrem la festa dels sants? En l'Evangelí, Jesús, després d'haver proclamat les Benaurances, els diu al seus deixebles: «Vosaltres sou la sal de la terra... Vosaltres sou la llum del món...». Ser sal i ser llum és una gran responsabilitat. El Senyor els digué amb aquestes paraules, que serien els qui podrien sembrar en el nostre món una vida nova.

Tant les pregàries com la presentació de les ofrenes foren a

càrrec dels alumnes, mentre el cor cantà a l'Ofertori: «Alabánde Señor, mi Dios». I durant la comunió vam cantar: «No fixeu els ulls en ningú més que en Ell.»

«San Enrique, felicidades por ser de Dios», fou el cant final de la celebració i abans d'acomiar-nos vam ser obsequiats amb un piscolabis per les germanes teresianes, on vam poder compartir una bona estona de diàleg.

Maria Joana Querol

Festivitat del beat Manuel Domingo i Sol

Divendres 29 de gener, el Temple de la Reparació de Tortosa es vestia de les seves millors gales per celebrar la festivitat del beat Manuel Domingo i Sol, tortosí, fundador dels Operaris Diocesans i del Temple de la Reparació on està sepultat.

Els actes van ser senzills i emotius. A la tarda, la Missa va estar presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada per prop de vint sacerdots diocesans i Operaris, entre

altres el delegat del director general a Espanya. Un gran nombre

de fidels, amics i exalumnes dels Operaris omplien el Temple. En l'homilia, el Sr. Bisbe, centrant-se en les lectures proclamades va recordar la figura del beat i el seu zel apostòlic, així com el desig de santedat per a ell i per a tots els sacerdots.

Acte seguit, a la cripta del Temple, el cor Tiryaec va fer un preciós concert del que van poder gaudir els assistents durant prop d'una hora.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Els pobles

La protecció misericordiosa de Déu per a l'home i la dona, en qualsevol cas, és sempre per a tots dos. No oblidem això! El llenguatge simbòlic de la Bíblia ens diu que abans de fer-los fora del jardí de l'Edèn, Déu va fer per a l'home i per a la dona túniques de pell i els va vestir (cf. Gn 3,21). Aquest gest de tendresa significa que malgrat les conseqüències doloroses del nostre pecat, Déu no vol que ens quedem nus i abandonats al nostre destí de pecadors. Aquesta tendresa divina, aquesta atenció per nosaltres, la veiem encarnada en Jesús de Natzaret, fill de Déu

«nascut d'una dona» (Ga 4,4). I sant Pau també diu: «Crist va morir per nosaltres quan encara érem pecadors» (Rm 5,8). Crist, nat de dona, d'una dona. És la càrria de Déu sobre les nostres ferides, sobre els nostres errors, sobre els nostres pecats. Però Déu ens estima tal com som i ens vol fer anar endavant amb aquest projecte, i la dona és la més forta que porta endavant aquest projecte.

La promesa que Déu fa a l'home i a la dona a l'inici de la història inclou tots els éssers humans, fins a la fi de la història. Si tenim prou fe, les famílies dels pobles

de la terra es retrobaran amb aquesta benedicció. En tot cas, qualsevol persona que es deixi portar per aquesta visió, sigui del poble que sigui, de la nació o religió a la qual pertanyi, que es posi en camí amb nosaltres, serà el nostre germà i la nostra germana, sense fer proselitisme. Caminem junts sota aquesta benedicció i sota el propòsit de Déu de fer-nos a tots germans en la vida en un món que continua endavant i que neix de la família, de la unió de l'home i la dona.

(Dimecres, 16 de setembre de 2015.)

Trobada interdiocesana de Missions a Tarragona

Com cada any per aquestes dates, els delegats de Missions de Catalunya, juntament amb la representant d'OCASHA (entitat cristiana formada per laics missioners), ens vam reunir per celebrar la reunió del primer trimestre del curs que normalment es realitza a Tarragona.

Aquesta primera trobada va servir per avaluar com s'estan complint els objectius marcats al mes d'agost, al mateix temps que van quedar palesos els punts que s'han de reforçar de cara al treball conjunt de les delegacions catalanes. Es va constatar que, al marge de les peculiari-

tats de cada diòcesi, existeix una base comuna formada per necessitats i inquietuds a les que s'han de fer front.

Per això els delegats aposten pel treball en xarxa, colze a colze, amb altres delegats, integrant els projectes.

També es va aprofitar per dedicar un temps a la formació, que d'una forma didàctica però també molt profunda va dirigir Mn. Rafael Serra amb el lema «Misericòrdia de Déu, mirada de Pau».

Delegació Diocesana de Missions de Catalunya

18 de gener de 2016

Assemblea Diocesana de la Renovació Carismàtica a l'Hospitalet de l'Infant

El cap de setmana del 30 i 31 de gener, la parròquia de l'Hospitalet de l'Infant va tenir el goig d'organitzar i hostatjar l'Assemblea Diocesana de la Renovació Carismàtica. Va ser un èxit rotund, amb la participació de més d'un centenar de persones, vingudes dels diferents grups de la Renovació Carismàtica de la Diòcesi (Benicarló, Vinaròs, Deltebre, l'Hospitalet) i altres que s'hi van afegir, des de Reus, València, Múrcia i fins i tot una persona des de Suïssa. La presència del consiliari de la Renovació, Mn. Emilio Vives, també va ser molt significativa.

Els ensenyaments van anar a càrrec d'un predicador mexicà, el Sr. Carlos R. Argüello Recinos, casat i pa-

re de família, diplomat en Teologia i en Matrimoni i Família, i formador de l'Escola Internacional d'Evangelització. Ell mateix dirigeix una iniciativa anomenada «Vida en plenitud» dedicada a això. El dissabte pel matí vam poder comptar amb la presència i les paraules del nostre Sr. Bisbe, Enrique Benavent.

Totes les sessions van estar animades per un grup del ministeri de lloança vinguts de Barcelona i celebrades a l'Auditori Municipal que ens va cedir l'Ajuntament de l'Hospitalet. La trobada va arribar a la seva fi amb la celebració de l'Eucaristia dominical a l'església parroquial.

Mn. Jordi Salvadó

AGENDA

► **Dissabte 19**, Benicarló, a les 21 hores, predicació de la Novena del Cristó del Mar.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o bé, més breu: 13,41c-62) / Sl 22 / Jo 8,12-20]. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica; santa Florentina, verge.

15. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jo 8,21-30]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Dimecres [Dn 3,14-20.91.92.95 / Sl Dn 3,52-56 / Jo 8,31-

42]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, màrtirs (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, verge.

17. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jo 8,51-59]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jo 10,31-42]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església; sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. □ Dissabte [2S 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Solemnitat de Sant Josep, espòs de la Verge Maria, nazarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

20. ■ Diumenge vinent, de Rams o de la Passió del Senyor (lit. hores: 2a setm.) [Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Lc 22,14-23,56 (o bé, més breu: 23,1-49)]. Sant Ambròs de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

Diuenge V de Quaresma

COMENTARI

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,16-21)

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui féu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abundin els rius en la solitud perquè begui el meu poble, que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meua lloança.»

▶ Salm responsorial (125)

R. *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho creïem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deien: / «És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells.» / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor. / Com l'aigua renova l'estepa del Nàgueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,8-14)

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir els considero desavantatjosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'he vingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo escòria a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols sóc just gràcies a una justícia meua guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que Déu dóna als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts. No vull pas dir amb això que ja he obtingut aquella plenitud que busco; corro amb l'esperança d'apoderar-me'n; puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi. Germans, no m'imagino pas haver-me'n apoderat; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrere i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 8,1-11)

En aquell temps, Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn, i ell, assegut, els ensenyava. Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint amb la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.» Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrera l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «On són? Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor.» Jesús digué: «Tampoc jo et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més.»

▶ Lectura del llibre del profeta Isaïes (Is 43,16-21)

Así dice el Señor, que abrió camino en el mar y senda en las aguas impetuosas; que sacó a batalla carros y caballos, tropa con sus valientes: caían para no levantarse, se apagaron como mecha que se extingue. No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis? Abriré un camino por el desierto ríos en el yermo; me glorificarán las bestias del campo, chacales y avestruces, porque ofreceré agua en el desierto, ríos en el yermo, para apagar la sed de mi pueblo, de mi escogido, el pueblo que yo formé, para que proclamara mi alabanza.

▶ Salmo responsorial (125)

R. *El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.*

Quando el Señor cambió la suerte de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos.» / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Que el Señor cambie nuestra suerte, / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 3,8-14)

Hermanos:

Todo lo estimo pérdida, comparado con la excelencia del conocimiento de Cristo Jesús, mi Señor. Por él lo perdí todo, y todo lo estimo basura con tal de ganar a Cristo y existir en él, no con una justicia mía —la de la ley—, sino con la que viene de la fe de Cristo, la justicia que viene de Dios y se apoya en la fe. Para conocerlo a él, y la fuerza de su resurrección, y la comunión con sus padecimientos, muriendo su misma muerte, para llegar un día a la resurrección de entre los muertos. No es que ya haya conseguido el premio, o que ya esté en la meta: yo sigo corriendo. Y aunque poseo el premio, porque Cristo Jesús me lo ha entregado, hermanos, yo a mí mismo me considero como si aún no hubiera conseguido el premio. Sólo busco una cosa: olvidándome de lo que queda atrás y lanzándome hacia lo que está por delante, corro hacia la meta, para ganar el premio, al que Dios desde arriba llama en Cristo Jesús.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 8,1-11)

En aquel tiempo, Jesús se retiró al monte de los Olivos. Al amanecer se presentó de nuevo en el templo y todo el pueblo acudía a él, y, sentándose, les enseñaba. Los letrados y los fariseos le traen una mujer sorprendida en adulterio, y, colocándola en medio, le dijeron: —Maestro, esta mujer ha sido sorprendida en flagrante adulterio. La ley de Moisés nos manda apedrear a las adúlteras: tú, ¿qué dices? Le preguntaban esto para comprometerlo y poder acusarlo. Pero Jesús, inclinándose, escribía con el dedo en el suelo.

Como insistían en preguntarle, se incorporó y les dijo: —El que esté sin pecado, que le tire la primera piedra. E inclinándose otra vez, siguió escribiendo. Ellos, al oírlo, se fueron escabullendo uno a uno, empezando por los más viejos, hasta el último. Y quedó sólo Jesús, y la mujer en medio, de pie. Jesús se incorporó y le preguntó: —Mujer, ¿dónde están tus acusadores?, ¿ninguno te ha condenado? Ella contestó: —Ninguno, Señor. Jesús dijo: —Tampoco yo te condeno. Anda, y en adelante no peques más.

Qui no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres

Per a Israel és bàsic l'agraïment a Déu que obrí enmig del mar un camí i féu que els guerrers fornits d'Egipte caigueren tots. Però sense dur a la nostàlgia: *No recordeu més els temps passats. Estic a punt de fer una cosa nova: no us adoneu?*

L'ancoratge en les meravelles de l'èxode no es pot perdre, però el punt de mira ve reenfocat cap a *la cosa nova que ja comença a néixer.*

Definitivament *la cosa nova serà experimentar el poder de la resurrecció de Crist, compartint la seva Passió.*

Pau confessa que *tots els avantatges que pogués tenir els considera desavantatjosos comparats amb el valor que té conèixer Jesucrist.*

Notant que la identitat cristiana es caracteritza no tant per *haver obtingut la plenitud* sinó per *córrer cap a la meta amb l'esperança d'apoderar-se'n.*

L'estil i la temàtica de l'episodi de la dona adúltera (interrompent el diàleg entre guardes del Temple i autoritats jueves) són del tot llucans.

Els acusadors de *la dona sorpresa en adulteri* manipulen el text bíblic que diu: «*Tant l'adúlter com l'adúltera seran condemnats a mort*» (Lv 20,10; Dt 22,22a).

Per entendre bé la norma, a més del caràcter pedagògic-progressiu de les lleis de l'A.T., cal recordar l'exhortació fonamental a «*extirpar d'Israel la maldat*» (Dt 22,22b).

Jesús és posat en un parany: ha de triar entre ser fidel a la Llei de Déu expressada en textos bíblics coneguts o ser fidel al seu estil d'apropament misericordiós als pecadors.

Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra: així dóna als acusadors oportunitat de reflexionar-hi.

Després proclama el gran criteri: *Qui no tingui cap pecat, que comenci a tirar pedres.*

Resultat: *Quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrera l'altre començant pels més vells.*

Llavors *Jesús diu: «Tampoc jo no et condemno. Vés-te'n i d'ara endavant no pequis més.»* És a dir: Perdonant generosament i exhortant amb amor a no pecar més.

Mn. José Luis Arín